

[Erhard Jakobsen.]

Ja, det fremgår også af forslaget, som det tidligere har været forelagt i det politisk-økonomiske udvalg. Vort sigte er en yderligere lettelse i de direkte skatter derved, at man kan fritage staten for at opkræve et beløb ud over det, man skal bruge for at sikre sig, at befolkningens forbrug ikke er for stort. Vi har løseligt anslået — det kan man drøfte i udvalget og få bedømt som et skøn — at ca. halvanden million skatteydere — det er dem, der sådan nogenlunde ligger over frikortet — i gennemsnit ville spare 3.000 kr. op. Vi sætter 10.000 kr. som en maksimumsgrænse, men 3.000 kr. ville give nogenlunde det beløb i privat opsparing, som staten i dag fremtvinger som offentlig opsparing ved at opkræve det ud over de beløb, som staten anvender.

Må jeg så sige, at al tale om at vende den tunge ende nedad er jo i sig selv noget vrøvl, så længe man ikke siger, hvor nedad begynder. Der er nogle mennesker, der mener, det begynder ved 100.000 kr., og så skal jeg indrømme, at de fleste skatter nok vender den tunge ende nedad. Der er nogle, der mener, det begynder ved 20.000 eller 30.000 kr., og så kan jeg garantere for, at ingen af disse ordninger vender nogen som helst tung ende nedad. For den store del af befolkningen betyder det muligheden for at få lov til selv at bestemme, om man vil bruge sine penge og betale skat eller man vil undlade at bruge så meget og så slippe noget billigere i skat.

Jeg takker selvfølgelig for al den velvilje, der er vist, og for tilsagnet om, at der nu bliver lejlighed til at drøfte det nærmere i udvalg.

Med hensyn til administrationen vil der ikke være de betænkeligheder til stede, når først man kommer til at drøfte det i praksis, men jeg har aldrig oplevet, at et nyt forslag ikke er blevet mødt med, at man godt kunne lide det, men at der var administrative betænkeligheder. Ja men det er jo dem, vi har udvalgsarbejdet til at prøve på at fjerne med embedsmændenes hjælp.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om, at personfradrag og skalagrænser i statsskatten reguleres i takt med lønudviklingen [af Bernhard Baunsgaard m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XLIV) findes i tillæg A. sp. 2579, fremsættelsen i tidenden sp. 4135).

Forslaget sættes til forhandling.

Finansministeren (*Anders Andersen*):

Forslaget til folketingsbeslutning indeholder en opfordring til regeringen om i forbindelse med den kommende skattereform at fremsætte forslag om, at personfradrag og skalatrin i statsindkomstska- tten grundbeløbsskala reguleres i takt med lønudviklingen.

Forslaget til folketingsbeslutning må ses på baggrund af, at de regler for beregning af indkomstska- tterne, som blev indført ved overgangen til kildeskat, udskrivningsloven, indeholder bestemmelser om personfradrag, der fastlægger den skattefri bundgrænse, og desuden indeholder den en grundbeløbsskala for den progressive indkomsskat til staten. Begge dele, personfradrag og grundbeløbsskala, er afgørende for, hvordan skatten skal fordeles på indkomster af forskellig størrelse. De er begge permanente og bliver derfor pristalsreguleret.

Selve skatteniveauet fastlægges gennem de årlige udskrivningsprocenter, der hvert år tilpasses det aktuelle udskrivningsbehov. Pristalsreguleringen af personfradrag og indkomstrinene i grundbeløbsskalaen bevirker, at progressionen automatisk tilpasses udviklingen i skatteyderens realindkomster. Hvis udskrivningsprocenterne er de samme fra år til år, vil skatteyderne, hvis indkomsten stiger i takt med pristalsreguleringen, komme til at betale samme procentdel af deres indkomst i skat, selv om indkomsterne stiger fra det ene år til det andet. Kun indkomst-